

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Peer Wittenbols
Titel	Vette Dinsdag
Jaar	2013
Uitvoering	Wittenbols & Ligthert / Rob Ligthert

Copyright (C) 2013 by Peer Wittenbols

peer

wittenbols

vette dinsdag

Voorwoord

Binnen het veelkantige oeuvre van Peer

Wittenbols nemen diens monologen een bijzondere plek in. Ongegeneerd, barok en poëtisch taalvlechtwerk ontstaat er wanneer hij zich focust op slechts één onderwerp, van slechts één stem of spreker.

Werken als Tosca, De Broekneus, Stabat Mater

of deze Vette Dinsdag ontstonden uit de schrijversbehoefte om dit stijlmiddel nader te onderzoeken en –vooral– naar eigen hand te zetten. Andere ‘alleenspraken’ als Het Uur van het Konijn, Voor Colette of SS De Liefde schreef hij op verzoek of initiatief van derden, die meestal ook de uiteindelijke opvoeders waren.

Ze hebben sowieso met elkaar gemeen dat ze (ongeacht hun onmiskenbare dramatische en literaire kwaliteiten) betrekkelijk onopgemerkt gebleven zijn. Deels omdat ze kleinschalig of buiten de reguliere circuits geproduceerd werden, maar zeker ook omdat bijna alle niet in druk verschenen zijn.

Deze tekstuitgave beoogt de levensduur van Vette Dinsdag te verlengen en de bezoeker en/of lezer de gelegenheid te bieden om het delirische relaas van Dokter Kleibeuker in zijn eigen tijd en tempo nog eens dunnetjes na te lezen.

Rob Ligthert

bij kennis

...

Arm hoofd...

Arm hoofd...

Jij leuke, lauwe bal...

Arm hoofd...

Warm hoofd...

Jij overbevolkte wereldbol...

Wat moet ik nog met jou?

...

acute buik I

...

Voor ik het vergeet: hier volgt een beknopte samenvatting van wat wij Appendicitis Acuta noemen.

Ik kan het maar beter nu vertellen, want anders schiet het er weer bij in (Mijn hoofd! Mijn hoofd!) en dat lijkt me fnuikend voor de draad van mijn referaat.

De acute blinde darm is (een meestal plotseling ontstane) ontsteking van de blinde darm. Het begint met pijn in de navelstreek. En gaandeweg zakt de pijn dan naar rechtsonder. Kijkt u mee. Van hier naar hier. Veel pijn dan bij het hoesten, niezen, kuchen, lachen.

Afijn. Enfin. Rechtsonder dus. Maar vergeet niet: die blinde darm is beweeglijk. Zeer beweeglijk.

...

Maar goed, tot hier... U kwam niet voor een hoorcollege.

Meer weten? Doe dat maar in uw eigen tijd.

Googelt u het zelf maar als u durft. En ga vooral naar 'afbeeldingen' en vergaap je aan de jepen en de kleuren die je krijgt te zien.

Appendicitis (dubbel p) en 'citis' (met twee keer i).

Waar het om gaat is dit: in een hoogst enkel geval doen er zich complicaties voor.

Dat moet u voorlopig onthouden.

...

introdactie

...

Thans staat voor u:

Zijne hogeropgeleidheid

Thomas Kleibeuker.

Zijne zesmaalmodaalheid

Thomas Elias Johannes Kleibeuker.

Zijne bolbuikigheid

Thomas Elias Johannes Kleibeuker.

...

vrijdagochtend

...

Maar goed: zover is het nog niet.

Nu is Kleibeuker nog bezonnen en sereen.

Kijk: moeiteloos staat hij nog op één been

terwijl hij als een jochie op zijn fietsje springt,

de straat uit, een stralende dag tegemoet.

Trapperdetrapt bergopwaarts de heldere morgen binnen.

't Is warm voor de tijd van het jaar.

De eerste vogeltjes zijn er raar van:

dit is geen zingen meer,

dit is een schreeuwkoor

van verliefd-verloofde meidengekken.

En alle forsythia staat op barsten

en de eerste krokus perst haast kieren

in de grond.

En ginds schuurt een loopse hond

haar intieme delen over de kasseien.

Vrijt de koude wereld op en op en op.

...

hop! hop! hop!

...

Hop! Hop! Hop!

Rijden, Kleibeuker, rijden.

Je voorwiel kent de weg.

Stáán op die pedalen!

Je bent geen achtenvijftig: vandaag ben jij een danser.

Relevé, Pliés, Passé, Developpé.

...

En zo koerst de held van dit verhaal

af op het uur waarin zijn leven voorgoed

een haakse hoek zal maken.

...

Wie nu zou zeggen dat Kleibeuker vanavond nog

toetetoeteloerezat wegvucht richting 't Zuiden,

en ook nog eens met een karrenvracht aan gestolen waar

die werd voor fabulant versleten.

...

Maar afijn, als gezegd: dit weten we nog niet.

Nog niet. Nog niet. Nog lange niet.

Nu zitten wij nog veilig bij Dokter Kleibeuker achterop

en schommelen heen en weer nu hij de berg op stoempt.

En de kale bomen zingen.

En de eerste merels staan op springen.

En de meisjes hebben zich geschoren.

En de gore, zoute winter heeft bij nabijna verloren van maart.

Ein-de-lijk maart.

...

nicolien thuis

...

Heel even tussendoor,
stelt u zich voor: Nicolien, mijn vrouw.

Thuis. Alleen.

Vaders op de fiets naar zijn werk.

(Zijn goede voornemen voor het nakend voorjaar:
weg met die buik, weg met al die kinnen,
afslanken en opnieuw beginnen
twintig jaar terug in de tijd!)

...

En dochterlief, Sofie,

(Ze wordt zo groot!

Ze heeft zoveel geheimen!

Ze wast haar eigen ondergoed!)

rijdt nu het tuinpad af.

Zwaait ze nog, Sofie? vraagt Nicolien zich af.

Welnee. Of toch?

Toch niet, te druk met druk te zijn.

...

Nu moet de dag in feite nog beginnen,
maar Nicolien is moe, versleten, af.

Ze staart naar de korsten op de bordjes.

Ze ziet de halfvergeten bekers thee.

Er werd al veel gemorst, op dit te vroege uur.

Verse jus, cornflakes, boerenyoghurt.

‘Wat doe ik: even terug naar bed, of even blijven zitten?’

Of schop ik vandaag de tafel om?’

Dat is een derde optie.

Beslissen heeft geen haast.

...

Dan staart ze naar haar Engelenpak,

nog in het cellofaan.

Hedenavond, zo is het plan,

zal ze naar het carnavalsbal gaan

met de andere middelbare meisjes

van de Ronde Tafel,

om aldus de voeling met het volk

niet nog verder te verliezen.

‘Ach,’ zucht zij,

‘ach, hoe lang houd ik het nog vol

in deze negorij,

waar men al blij moet zijn, zo blij,

dat zijn neus van voren zit,

en niet opzij!’

...

ter plaatse

...

Enfin...

Ik parkeer de Gazelle in de fietsenkelder
en ik marcheer op mijn Santoni's,
links, rechts, links, rechts,
naar de personeelsingang.

...

Zonder aanzien des persoons groet ik:

Ali achter de balie,
Yasser met zijn zwabber,
alsmede Yagmud
met heur karretje vol oer-Hollands linnengoed.
Jong geassimileerd is oud gedaan.

...

Vandaag geen lift voor Dokter K. Welneen;
op elastieken benen hophophop,
zeven keer zeventig treden op
naar de 'hoogste der hoge etages'.

...

En dan gaat het dan van:
'Goeiemorgen, Melissa,'
tegen Dikke Melissa.
En dan gaat het van:
'Goeiemorgen Jantiene,'

tegen Jantiene-met-de-moeilijke-huid.

En dan kakelt het:

‘Goeiemorgen, dokter,’ in stereo terug.

En dan is die honderdmiljoenste werkdag weer begonnen.

...

Broek uit, schoenen uit, alles uit.

Het onderbroekje mag aanblijven.

En dan stappen wij vol arbeidsdrift

in ons verse operatiepak.

Handen wassen, mondkapje voor,

latexhandschoentjes aangefrummeld.

...

acute buik 2

...

Die appendix is een klein zakje. Een klein hangend zakje. Een smal, buisvormig zakje. Ergens waar de dunne darm overgaat in de dikke darm. Kijkt u mee?

Hier zit hij. Deze regio.

‘Dokter,’ vragen ze dan altijd, ‘dokter, hoe ontstaat een blindedarmontsteking eigenlijk?’

We weten het niet precies. We hebben er theses over, maar we weten het niet zeker.

Vermoedelijk omdat de verbinding van de dunne darm met de dikke darm verstoppt raakt door fecaal materiaal.

‘Fecaal materiaal?’

Ik neem aan dat ik dat niet hoeft uit te duiden.

Wanneer die blinde darm afgesloten is, zien de bacteriën aldaar hun kans schoon om zich te vermenigvuldigen. Ik bedoel: het is er donker, de temperatuur is prima en de deur is dicht.

...

Maar dit voert te ver.

Waar het om gaat is dit (en het is belangrijk dit nóoit te vergeten): wanneer die ontsteking niet onmiddellijk behandeld wordt, is er kans dat die blinde darm... dat die... dan is er een gereede kans dat die blinde darm... ba... ba... barst. Heel goed.

Wat we dan gaan zien is dat er ontlasting uit de darm, ín de buikholte terecht komt. En zo ontstaat er een levensgevaarlijke buikvliesontsteking.

En dat noemen wij dan weer een Peritonitis. Maar dat mag u onmiddellijk weer vergeten. Peritonitis. En vergeet het maar weer. Peritonitis. En vergeet het maar weer snel.

...

Belangrijk om te weten is dat wanneer die acute buik zich voordoet (Appendicitis Acuta, noemen wij onder vakbroeders: acute buik), dat er dan binnen een paar uur geopereerd dient te worden.

...

dossier

...

Een korte blik op het dossier:

Vrouw, tweeënveertig jaar.

Tweeëndertig weken zwanger van haar eerste.

Na kijkoperatie appendicitis,

drie dagen terug,

bleef mevrouw toch klachten houden:

misselijkheid, hoge koorts,

vflammende pijnen rond de navel.

...

Messen, tangen, tampons,

verband, alles ligt klaar.

De buik moet rapraprap

opnieuw open worden gemaakt.

En van je snijden maar.

...

Co-assistente links van mij,

en een co-assistente daar.

En van je snijden maar.

...

Dus...

Met ervaren precisie

begin ik de incisie...

Dat wil zeggen: ik heropen de wond

van de kijkoperatie.

Hier, vlak onder de navel...

Hier... bovenop die roze opbollende zon.

Even deukt het ontstoken vlees in
onder de stalen punt van het lancet...

Dat zakt dan in het vlees als een heet mes
in de boter...

Het wellen van het warme dikke bloed...

Alles onder controle. Alles gaat goed...

Moeder en kind veilig in de verkoelende handen van de specialist.

Door nu naar de gebarsten darm...

Is het hier nou zo warm?

Ikzeg Ikzeg Ikzeg tegen links en rechts van mij:

‘Wie in godesnaam, heeft deze vrouw zo toegetakeld?’

Hier is geen vakbroeder aan het werk geweest:
een blinde slager heeft hier huisgehouden.’

Nu wordt er aan weerszij hard gezwegen.

‘Zijn naam!’ brul ik, ‘opdat ik hem
een rotschop geef richting het tuchtcollege!’

In de suizende stilte die nu volgt,
zie ik dat die amateur, die dilletant,
die hobbyist, drie dagen eerder
niet de blinde darm heeft weggenomen,
maar overdwars de dunne darm heeft doorgehaald.

Geen wonder dat de darminhoud zijn gang heeft kunnen gaan!

‘Spoelen,’ roep ik.

‘Spoelen en de wond goed openhouden.’

En terwijl men zwetend doende is met wassen en met plassen,
graai ik naar het dossier, op jacht naar die naam.

...

En dan... helemaal onderaan...

zie ik een vreemde staan:

Thomas Elias Johannes Kleibeuker.

...

Sta ik daar: achtenvijftig jaar,

in mijn operatieklompjes,

te wennen aan mijn eigen naam.

...

maar...

...

Nauwelijks veel later.

Nauwelijks bekomen van alles hier en nu,
breekt er stille paniek uit in de verkoever

Er wordt gesist, er wordt gesnauwd.

'Mevrouw zakt weg...

Mevrouw raakt in coma!'

Er wordt nu zelfs gebeden

voor moeder

en voor kind.

...

vlucht

...

Ik weet nog hoe volmaakt kalm ik was,
toen ik de afdeling uitzweefde.

Uitzwoof.

Melissa roept mijn naam.

(Het wás mijn naam,
toch riepen ze een ander.)

Ik constateer dat ik mij kennelijk heb omgekleed.

En kennelijk had ik de tegenwoordigheid

van geest

om de brandtrappen te nemen.

...

Dan zie ik mijn Gazelle staan,

het zadel amper afgekoeld...

en ik hoor mezelf tegen mijn fiets sleutels fluisteren:

‘Neem mij mee.’

...

pleinzicht

...

En nog geen kwartiertje later

zit ik met stompend hart

en met het water

in mijn handen

in café Pleinzicht.

Consumptie verplicht.

eerste glas

...

Ik drink met mijn ogen dicht.

Bang dat ik anders in mijn glas zal vallen.

Zo drink ik.

Zo drink ik.

Zeven alcoholische eenheden lang.

...

Ginds op het bordes van het stadhuis
gaat een bruidspaar in en uit.

Daar op de markt graaien de vrouwen
voorbij hun mouwen in groenten en in fruit.

En ik zie... Ik zie... van achter mijn bier:

feitelijk is dit een wereld
vol alleenstaande gezelschapsdieren.

...

En iedereen heeft een mond.

En iedereen heeft een kont.

En iedereen heeft haast.

En niemand die het verbaast.

...

En epicentrum van al dit geweld
is de held van dit verhaal:

Kleibeuker, om u te dienen.

Maar die heeft nu eventjes geen tijd

want die ontdekt juist nu
dat hij daarstraks in allerijl vergat
zijn operatieklompen uit te doen.

...

vastenavond I

...

De lokale middenstand investeerde
in vaandels en ballonnen,
want, oja! Hoera! drie dagen terug
is de Vastenavond begonnen.

Tien, twintig, honderd biertonnen
worden de kelder ingedonderd
bij De Moriaen, bij Het Wapen
en bij café De Dikke Nar.

Plaszuilen staan in gelid tegen de sacristie van 't Heilig Hart.
Een gewaarschuwde buurman plakte voor het geval dat,
zijn brievenbus af.

De gemeentekantoren zijn gesloten.

Bij De Snackattack schroefde men multiplexplaten voor de ruiten.

Straten worden geschrobd, goten geveegd. Condoomautomaten gevuld met
pakketjes Durex Sop Tafe.

Vuilnisbakken geleegd.

Vrouwen halen het wasgoed binnen.

Vette Dinsdag kan beginnen.

...

lied

...

Mee me schoene an me handen

Mee me wante aan de voet

Kruip ik na me leste bierke

D'n allerleste tegemoet

...

En d'n moan, die is m'n lempke

En d'n nacht die is nog jong

Doarum da'k di melodieke

Tot aan AsseWoensdag zong

...

Bier hier

Bier hier

Woar?

Doar!

Bier hier

Bier hier

Bestel moar

Kloar!

...

telefoon

...

Telefoon!

Je hoeft er maar aan te denken en hij gaat over.

Telefoon!

Telepathie is door Alexander Graham Bell uitgevonden.

Telefoon!

Dikke Melissa aan de lijn:

‘Dokter, dokter, het is met mij.

We zijn u kwijt.’

Ik zeg... Ik zeg:

‘Goed dat ik het weet en hou me op de hoogte.’

Dan druk ik haar af. (Jij bent af!)

Ja, natuurlijk heb ik spijt.

Want ja, natuurlijk had ik willen schreeuwen:

‘Hoe is het nu met haar!

Hoe is het met het kind!

D'r allerlaatstekanskind!’

Maar ik kreeg het niet voor elkaar.

...

De kastelein, een harige man

met borsten en een speekselkuif,

heeft verstand van mij.

Hij schenkt me nog eens bij.

De fles die kloekkloekkloekt als een tevreden duif.

‘Alles goed met u, meneer?’

Ik knik.

‘Ik denk,’ zeg ik,

‘dat ik zo langzaamaan maar eens aan de dag zal gaan beginnen.’

Er schoot me zo gauw niets beters te binnen.

‘Zal ik anders een taxi voor u bestellen?’

Anders eventjes bellen?’

hoor ik nog in mijn rug.

Maar ik sta al lang en breed op eigen benen.

...

en toen

...

En toen, Kleibeuker, hoe toen verder?

Je kunt naar links, het kan ook niet.

Je kunt naar rechts... mijn God,

weer volop keuze.

Je kunt naar huis, heus! Naar Nicolien.

Zal je dat gezicht straks moeten zien

wanneer je het grindpad op komt knerpen.

...

En dan?

Zeggen: 'Ik heb gefaald.'?

Zeggen: 'Ik ben mislukt.'?

'Ik snap mezelf niet meer.'?

Nee, meneer. Nog niet.

Nog even niets.

Nog even niets op de fiets.

Fullspeed naar niets op de fiets of zoiets.

...

Al met al, stomtoevallig

dat ik, juist dan! binnerval

bij de Gall & Gall.

...

En met een handig draagtasje

en twee heupflacons vol bocht

aanvaard ik thans de tocht der tochten.

...

park

...

Sta ik in het park in de winterzon
op mijn eigen schaduw te braken.
Tweeëndertig jaar praktijk
druipt van mijn kin en van mijn kaken.

...

Dikke Melissa blijft het maar proberen,
maar de dokter heeft even geen tijd.
De dokter moet even iets kwijt.
Haastig spoedgevalletje tussendoor.
Tussen de dokter hem zijn oren.

...

En daar op het bankje onder de plataan
heb ik de grootste fout begaan.
Daar heb ik mijn mobiele ter hand genomen.
En toen werd er opgenomen.
Ik hoor... ik hoor...
'Crusio. Hallo? Hallo. Met Crusio.'
Ik zeg... Ik zeg: 'Met mij.'

...

over crusio

...

Crusio.

Verslaafd aan opiaten.

Die eet pillen zoals jij pinda's eet:

zijn hand is dan zijn kommetje.

Zeven eenheden Dormicum daags,

meer regel dan exceptie.

Altijd beneveld, altijd bedwelmd.

Geen dagdeel zonder middelen.

Wordt trillend wakker en valt bevend in slaap

om amper twee uur later rillend te ontwaken.

Die heeft zijn bed alleen nog maar

om niet te hard te vallen.

Jan Willem Crusio.

'Dokter Bibber,' voor intimi.

En je ziet het niet.

Helemaal niets, totdat je het ziet.

Natuurlijk: de pupillen, o, als eieren zo groot.

Maar ook de eeuwig droge mond:

het smekken en het slissen.

En nooit kijkt hij je aan... Nooit echt.

Loert altijd uit het raam.

En altijd naar de deur, hij moet zijn vluchtroute weten.

Eten doet hij nauwelijks;

ja, ontbijtkoek voor zijn gewicht.

En worteltjes.

Heeft een oranje aangezicht van te veel caroteen.

...

En drinken dat hij kan!

Geen man in heel het Academisch Centrum

die kan hebben wat die man hebben kan.

‘De R is in het uur, dus het mag wel weer.’

Voorts tapt hij zich dan een aperitiefje.

Mijn liefje: zeg maar ‘aperitief!’

Het liefste Slivowitz, gestookt van eigen pruimen
want fruit is gezond.

Funest voor het vernis van je tafelblad

maar heilzaam voor de flora

tussen mond en kont.

En op één been kun je niet staan

dus glas twee er meteen maar achteraan.

En op twee benen kun je niet kruipen,

dus doorzuipen, meneer.

Dan bij het diner een Pouilly-Fumé

of een Sancerre van nooit minder dan drie tientjes.

Die moet leeg, want, vriendje:

dood aan de uitvinder van de VacuVin,

die gereformeerde verrader.

Voorts een grappaatje bij het ijs, pappaatje?

Of nog liever een limoncello?

Bij de espresso een armagnacje VSOP,

heel oud dus die moet op.

Maar dan gaat 'plop' toch de stop d'r op,

want dan is het tijd voor bier

en bier en nog eens bier.

En omdat je van bier 's nachts zo moet sassen:

als afzakkertje een jonge klare.

Ziet er uit als H²O,

dus roep maar niet te snel van ho.

...

'Ho, Crusio.

Heb meelij met mij en met mijn lieve lever.'

Jenever wok alloon.

Die kon drinken, daar werd je nederig van.

...

'Met Crusio. Met wie?'

'Ik zeg... Ik zeg: 'Met mij.'

derde plataan van rechts

...

Komt hij er aangekacheld,
gewaggeld, Crusio.

Als afgesproken: derde plataan van rechts.

Hij kijk me aan. Kijkt dan nog eens echt.

Hij roept van Oh en Ah.

‘Mijn God, Kleibeuker, je ziet zo wit
als de dood van Pierlala.’

En voor ik het zelf bevatten kan,
lig ik te schuilen in zijn schoot.

Als een kind te huilen op zijn knieën.

Hij zo van: ‘Suja, Suja. Kalm aan.’

Zijn Rolex krast over mijn wangen.

...

crusio op non-actief

...

Maar even voor de goede orde,
en voor de loop van mijn verhaal,
in het kort nog dit:

Crusio staat zelf al sinds half december op non-actief.

Niet eens vanwege zijn hardcore gebruik
van middelen en medicamenten.

Ook niks geen gedoe met onze belastingcenten.

Maar...

omdat hij op de invalidetoilet een Strauss Kahntje
zou hebben begaan
met ene Naomi van Interne Post.

Stilte.

...

En was het nu maar zo dat die ene Naomi
zelf met haar vieze verhalen is gekomen.

Neen!

Ze is daartoe aangezet door zekere
KNO-specialist
met de initialen A van der M.

...

Anywaytjes:

de zaak is onder de rechter
en tot dan mag verdachte

zich niet binnen de muren van 't Academisch vertonen.

Met behoud van volledig loon,

dat wel,

want anders zou het niet eerlijk zijn.

...

tranen

...

Ik huil nooit.

En zeker niet in een mannenschoot.

...

Acuut hoofd.

...

Tranen zijn zout. Niet vreemd dus

dat het tijd is voor een verfrissing.

Tijd dus voor een verfrissing.

Ombeurten graven Crusio en ik in de Gall-&-GallGrabbelzak.

‘Proost.’

‘Ja. Prostaat!’

...

ons blauwe verreke

...

Moeder, ons Blauwe Verreke is dood.

Hij leg al uren op ze rug.

Moeder, ons Blauwe Verreke is bloot.

Hij knor al dagen nie mir trug.

Nou zal ie nooit mir wroeten.

Nou zal ie nooit mir vreten.

Nou zal ie nooit mir weten.

Hoe veul ik van em hou.

Moeder, nou het ie nooit mir kouw.

Moeder, nou het ie nooit mir au.

Moeder, ons Blauwe Verreke is dood.

Hij leg al uren op ze rug.

Moeder, ons blauwe Verreke is bloot.

Hij knor al dagen nie mir trug.

...

eerste telefoontje

nicolien

...

Tring Tring!

‘NicolienMobiël.’

Niet opnemen terwijl je weet dat het je eigen vrouw is. Ben je dan schuldig?

Tring Tring!

Tring Tring!

Tring Tri...

...

U heeft één nieuw bericht.

‘Ja, Thomas, met mij...

Ik hoorde dat... Ik ben natuurlijk behoorlijk geschrokken...

Ik weet niet waar je bent...

Met mij.

Bel terug!’

...

drinken

...

Crusio zegt dit: 'De sleutel tot heilzaam zuipen is hierin gelegen dat men nooit tégen iets drinken moet, maar altijd vóór het een of het ander.

Ik, bijvoorbeeld,' gaat Crusio door, 'ik klink nooit of te nimmer op de dood van mijn ex.

Neen, ik proost louter op het eeuwige leven van deze heks.

Een lang en langzaam leven met tering, kramp en bloed opgeven.

Om maar eens wat te noemen.'

...

Dus proost op het glas dat nog moet komen.

En toast nooit om afscheid te nemen van het glas hiervoormals.

De Heiland veranderde water in wijn, niet andersom.

Laat je dus door Hém inspireren.

Hij is de weg, het licht.

Maar Crusio is geen dronkaard, geen echte. Echt niet.

Zijn bier is gemaakt met zuiver bronwater.

Trappisten sterven niet aan de drank, jongen, ze sterven van eenzaamheid. En een enkeling aan een ontstoken endeldarm. Proost.

...

piesen

...

Staan we te piesen.

Twee kleine kleutertjes tegen het Heras hekwek.

Crusio en ik zeiken om het verst.

Crusio is me ruim de baas.

Alsof zijn snikkel geladen is:

perst een Bavariablonde straal

tot diep in de rodonderderangs, ginder...

Ik?

Ik haal geeneens de stoeprand

op zes voet van mijn schoenen.

Maar Crusio, zo lief, demonstreert me zijn

'speciale doptechniek'

waarbij men de knop der liefde dient vast te nemen

als een slangenbezweerder de gifadder,

vlak achter de kaken.

Knijpen, mikken en raken.

'Nu jij, Kleibeuker, lieve vriend,'

hijgt Crusio,

'zeik je horizon tegemoet.

Zeik naar zenith.

Pis naar de toekomst.

Markeer je verschiet, jij, deugeniet.'

...

Vrouwen plassen samen
om heerlijk door te kunnen babbelen.

Mannen niet.

Wij plassen om samen
te zwijgen
en uit te hijgen
en om weer vat op de nacht te krijgen.

...

gesprek

...

‘Crusio, wat denk je;
gaan moeder en kind het halen?’
Hij kijkt me heel verstandig aan.
Hij zwijgt ook heel professioneel.
Dan zegt hij van...

Van...

‘Wij zijn niet opgeleid tot God,
wij zijn plaatswaarnemers.
Wij kunnen de mensheid
alles over poep en pies vertellen,
maar de toekomst
kunnen we niet voorspellen.’

...

En ik... En ik: ‘Maar Crusio,
Wat zegt jouw gevoel?’
Hij zegt:
‘Durf jij een arts te vertrouwen,
die koers vaart op zijn gevoel?’

...

plannetje

...

Toen had hij een plan, Crusio, een plannetje.

Om de zinnen te verzetten.

Om eventjes niet op het hier en nu te hoeven letten.

...

‘Luister Kleibeuker, luister goed:

op zeker adres, in zekere wijk, bij zekere KNO-specialist

met de initialen A van der M,

zijn eergisteren graszoden gelegd.

A van der M, die NSB-er,

die over het paard getilde bokkelul.

Die omhooggevalen middenstander.

Die...

Afijn:

een godganselijke midweek is men daar

in de weer geweest om coniferen, vlinder-struiken, gouden regen

uit de grond te rukken, te verhakselen

en af te voeren.

Met eigen ogen gezien.

A van der M zelf stond met de armen over elkaar

toe te zien hoe de natuurtuin van de vorige bewoners van zijn kapitale
boerderette werd omgegoocheld tot een platte provinciale grasmat.

Schommelbankje voor zijn Wit-Russische importbruid, trampoline xxl-

deluxe voor zijn amorfe kinderen, een Boretti buitenkeuken voor A van der

M zelf. Dood vlees halen bij de Kiloknaller en liegen dat het van de bioslagerij komt. Leer mij mijn Eigenheimers kennen.

Nu had ik ineens het visioen, Kleibeuker,
dat jij en ik, ik en jij (in willekeurige volgorde)
vannacht een aanhangertje achteruit parkeerden
en dat jij en ik en jij een paar vierkante meter
van zijn green oprolden en afvoerden.

Wat dacht je? Doen? Durven? Durven?

...

zo gezegd

...

Dus wij duwen, zeven blikjes later,
Crusio's laadbak de oprijlaan op van zekere KNO-specialist.
Nummerplaatje afgeplakt, bivakmuts over de kaken.
Crusio had alles in de gauwigheid
tussen net en nu
redelijk voorbereid.

Thermoskannetje troost erbij.

Dus wij rollen dat gras tot manzware worsten
en laden die voorts op de kar.

Ginds blaft een hond van minstens zestig kilo.

Rechts van ons slaat een raam open en dicht.

'Nog eentje dan,' zegt Crusio.

Hijgt als een molenpaard op natte klei.

En weer: 'Nog eentje dan. De aller-allerlaatste.'

Twintig alle-aller-allerlaatste later taaien we af.

Het arme laadbakje klaagt en kreunt dat het een schande is.

...

En morgenvroeg staat zekere A van der M
met zijn OralB tegen zijn gouden kronen
over zijn gazon uit te koekeloeren
en krijgt pardoes een hartverzakking van wat hij dan zal zien.
'Olga Lawina, sta me bij,' gorgelt, orgelt hij,
als hij ginder in het midden van de wei

woest uitgestoken, in immense kapitalen

K.U.T. ontdekt.

...

vastenavond 2

...

Crusio naast me, blij als een kleuter.

Hij kirt en kraait om de grasmatt in de laadbak.

‘De nacht is nog jong,’

herhaalt de roze tong naast mij.

‘Kom, Kleibeuker, daar moet op geklonken worden, hiehaho.’

Hij zet de radio op duizend-en-één

en uit een krop die paarse kleuren krijgt

welt een luid gejedel op.

‘Kom vriend, we gaan drinken.

Niet omdat we het verdiend hebben,

maar omdat we er aan toe zijn.’

...

Bier hier

Bier hier

Woar?

Doar!

Bier hier

Bier hier

Bestel moar

Kloar!

...

en nu?

...

‘Wat doen we eigenlijk met al dat gras, Crusio, rare gek?’

‘Overal is aan gedacht,’ zegt hij,

‘dumpen in het kanaal. Vlak over de grens.

Die Pruisen wilden destijds ons land zo graag overnemen,
nou hier hebben ze alsnog drie kuub.’

Ik opper dat het beter is om de binnenweg te nemen.

De Vastenavond is begonnen en overal staat de Sjampetter
met zwaailicht en blaaspijp en knoet aan zijn potloodje te likken.

‘Goed voorstel,’ besluit Crusio en rukt aan zijn stuur
om met een u-bocht via het talud de N-weet-ik-veel in te draaien.

...

Plots staat hij op de rem. Letterlijk ‘staan’:

de bips een halve meter boven de verwarmde kalfslederen stoel.

Hij tuurt door de spleetjes van zijn ogen

en bladert door de achterste plooien van zijn brein.

‘Volgens mij... volgens mij zijn wij hier op spuugafstand van de *Toi et Moi*,’
slist hij.

‘We gaan even goeiedag zeggen, Kleibeuker;

ik trakteer.’

...

toi et moi

...

Nooit eerder ging ik naar 'n bordeel.

Geen zin.

Geen behoefte.

Geen notie.

Ik hou van Nicolien en zij houdt exact evenveel van mij.

Na dertig jaartjes zij aan zij mag men ook niet verwachten dat men dagelijks of wekelijks of zelfs maar eens per seizoen de beddenkoets laat schommelen.

Nee, ik ben, eerlijk gezegd,

al blij dat zij niet walgt van mij, mijn rimpels en mijn haren.

Hoe ouder het vel des te giftiger de lucht die zich verschuilt in nissen en in hoekjes.

Nee, ik ben niet moeders mooiste.

Nooit geweest.

En het zal er denkelijk ook niet meer van komen.

Ik heb onderdelen die ik zelf niet meer door mijn leesbril durf bekijken.

...

Nicolien wel.

Die durft alles.

En die vindt alles aan mij: lief.

Ere zij Nicolien, die dagelijks mijn odorant verdraagt.

Nooit klaagt en hooguit eens per maand heel zachtjes vraagt

of ik mijn tanden wel heb gepoetst en of ik daar op letten wil.

Nee; denk ik aan mijn vaste partner,

dan denk ik niet meteen aan olala,

laat staan dat ik mijmer over van dattum.

...

toj eej moj, in de volksmond

...

Staan we uiteindelijk voor nummer zeven.

Een grauwe gevel.

Het pleisterwerk is bros en broos.

Brokkelt af en stort neer op
de scheuren in het makadam.

‘Achter deze deur, Thomas,’

hijgt Crusio,

‘lopen ze, de vrouwtjes op hun kippenboutjes.’

En hij spuugt een lentegroene fluim in de handpalmen
om enig model te wringen in de woeste pels
bovenop zijn blije kop.

...

Hij buigt zich voorover,

tilt de klep van de brievenbus op en roept in falset:

‘DingDong!’

...

Een holenmens doet open,

staart mij aan alsof hij voor het eerst in zijn bestaan
een heer op operatieklompjes ziet.

...

‘Wat of we motte?’

deze Homo Obesitas kent een paar woorden Inburgerlandsch, zowaar.

‘Wij verkering zoeken,’

zegt Crusio op zijn allerliefst en propt
een vuist vol munten in de klauwen van de aap.
Die gaapt en doet een stap opzij,
maar nog moeten wij ons tussen muur
en machtige pens door persen om dan de Toi et Moi binnen te vallen.

...

Hier ruikt het goed.

Hier is men nog gesteld op hygiëne.

Hier hangt de lucht van kaneelpotpourri.

De odeur van WC-eend en Sensilube.

Hier wordt men schor van het gewaagd bouquet
van okselfris, cola-tic en nagellakremover.

...

In deze liefdesFebo.

Deze Febo d'amour.

Deze McFuck.

Deze McSuck.

Deze McRuk.

Deze McBuk 'ns voor het baasje.

...

'Ik kan niet kiezen,' piept Crusio in paniek, 'het is allemaal zo mooi.'

Hij streelt een wang, hij keurt een borst.

Hij toetst een dij op sinaasappelhuid.

'En u heet? Janny? Annie? Sjanny?

Ik hoor het niet zo goed. Dat komt:

de cassettespeler staat hier nogal luid

en ik ben een beetje doof en u praat een beetje buitenlands.

Doet u uw mond eens open. Open. Opener.

Ja, ziet u wel, net wat ik dacht:

uw amandelen zijn ontstoken.

Vandaar dit kelige geluid.

Kleedt u zich maar weer aan en zoek het maar lekker uit.

Dan kijk ik even rond bij uw collegaatje.'

...

En ik, armzalige,

val natuurlijk op een meisje dat,

als ik vraag hoe of ze heet, zegt:

'Ik ben Sofie, meneer.'

...

'Sofie.'

Iedereen heet Sofie, vandaag!

...

over mijn dochter

...

Ach, mijn kind. Je papa is een beetje tipsy.

Papa moet eventjes zitten op de bips.

Even een glaasje frips om op verhaal te komen.

Is papa beetje dronkie, dan?

Papa beetje dronkiebonkie?

Waar was ik? Waar ben ik?

Wie is papa's dikke vriendin?

Wie is papa's dikke vriendinnetje, dan?

...

Sofie, ik kan je niet zien zonder te denken:

wat is ze groot geworden.

Je let eventjes niet op en je dochter is volwassen.

Waarom?

Waarom heeft de tijd zo'n haast met onze kindjes?

Voor je met je oren kunt flapperen

zijn ze vruchtbaar en hebben ze rijbewijs B.

Ik bedoel: een jongen, die redt zich wel.

Ik bedoel: zelfs als hij piest kan hij nog wegrennen.

Maar zo'n meisje wordt bloot geboren

en de rest van haar leven

heeft ze het koud.

Ik bedoel...

...

waar was ik?

...

Zit ik daar, een glas in beide handen.

Eentje voor mijn eigen dorst en eentje voor de smalle lippen van die nep-Sofie.

Ze lacht naar me, opvallend slechte tanden voor een meisje met zo'n gave huid.

'Zie jij wel z'n genoeg?

Eet jij wel met twee woorden? '

En ik zeg: 'Kind, wat doe ik hier?

Wat doen wij hier?

Hoe raakten jij en ik hier ooit verzeild?'

...

r.e.s.p.e.c.t.

...

Zit ik daar, opgedoft, uitgezakt.

Mijn geslacht levenloos, laveloos tegen de klamme lies geplakt.

...

En uit R.E.S.P.E.C.T. voor mijn dochter

zal ik mij niet tot dit magere ding bekennen.

Niet ik.

...

Ondanks haar lilalalalingerie.

Ondanks haar neeneeneeneenegligné.

Ondanks haar aiaiaiaieyelashes

als die van BimboBambi.

slokje

...

Even een slokje.

...

ondertussen in de mcfuck

...

Ginds pulkt Crusio verstrooid aan zijn gulp.

Poogt nieuw leven in zijn broek te ontdekken.

Vergeefs, Crusio, vergeefs.

Je bloed zit in je rode kop en in je purperen krop
en in je fuckfuckfucksiapaarse nek.

Crusio klungelt wat met zijn lapzwans,
die er bij hangt als de bewusteloze Verlosser aan zijn kruis.

...

‘Geef het op, Crusio.’

Crusio kwaad.

Vraagt aan het arme kind of dat ze hier soms stage loopt.

‘Wat ben jij voor een hoer dat jij niet eens een ervaren lul
als deze hier omhoog kunt krijgen?’

Komt de directie kijken wat of de problemen zijn.

Roept Crusio op hoge toon van:

‘In de tweeënveertig jaar dat ik op deze aardbol seksueel actief ben,
is er nog geen dag geweest dat mijn instrumentarium dienst weigerde.

Dan is mijn vraag:

aan wie zal het dan liggen dat het vandaag niet lukken wil,
aan mij of aan uw personeel?’

...

Staat zomaar ineens, vanuit het niets,

de aapmens naast Crusio.

Van: 'As meneer problemen maakt,
dan zal ondergetekende meneer de deur eens van buiten laten bekijken.'

...

Crusio monstert het uitsmijtbeest
van schoenmaat zevenenveertig tot aan de platte schedel
en voegt hem toe dat hij 'zijn dooie moeder moet gaan neuken'.
Waarop twee zegelringen vol op Crusio's kaken beuken
en de glimmende knie van een synthetische pantalon
sneller dan het geluid zijn teelbal en bijbal
laat kraken.

Raak.

Crusio slaat hoestend dubbel,
de vingers biddend om de zak gevouwen.
Hikt om zijn advocaat en keilt dan languit tegen het laminaat.
Dan vorst de vleesboom met zijn varkensoogjes
of ik ook nog trek heb in een broodje hersenschudding.

...

Ik stotter pedagogisch
dat ik me heel goed in zijn situatie kan verplaatsen.
Per slot beoefent u een ambt
waarbij men ononderbroken onder grote spanning staat.
Ook in uw metier gaat het over leven
en overleven.

Ik ben u
en u is ik.

'Ich bin ein Ausschmeizer.'

Nee, zere neus:

Ik bin wie Du.

Petrus Cerberus Kleibeuker.

Aangenaam.

Maar voor u deze kant uit slaat, één ding:

kijk eens wat ik toevallig in mijn beursje vind...

Die is voor u, stopt u die maar snel weg.

Niemand zeggen.

Kukelekuu, zo kraait de haan.

Tijd om te gaan.

...

Ik verzamel Crusio bij elkaar.

Hier een blazer, daar een schoen.

Ik haal een hand door zijn verstoorde haar.

Bloed uit zijn neus en bloed op z'n choker.

Hij lacht heel lief naar me.

Ik denk nog: wat is er anders dan anders aan hem, nu?

Pas als hij lispelt: 'Me plaatje. Me plaatje,'

zie ik dat hij van boven maar liefst drie tanden mist.

Op handen en knieën aait Crusio de vloer, op jacht naar zijn gebit.

Gevonden.

Zo, die zit.

...

Krakend komt hij overeind.

Hij geeft de kooivechter een hand

en kijkt hem te lang aan.

Maar vlak voor deze weer gaat slaan zegt Crusio:

'Uw oogwit is te geel. U moet uw lever laten checken.'

‘Ik weet het, maar ik durf niet,’ is het antwoord. ‘Meneer is specialist?’

‘Mmhmhh.’

‘Wilt u niet even kijken?’

‘Mijn bril,’ frazelt Crusio en vist een verkreukeld montuur uit de borstzak van zijn Boss.

Trekt dan een wijnrood ooglid naar omlaag en vraagt:

‘Geen branden bij het plassen?’

‘Soms, dokter.’

‘Mmhmhh.’

Geen hoofdpijn bij het ontwaken?’

‘Altijd, dokter.’

‘Mmhmhh, mmhmhh.’

Ik zie het al: een tumor op de lever.

Ik geef je nog een maand of wat,
de herfst zal je niet halen.

Kinderen?’

...

De vechthond huilt:

‘Twee jongentjes. Een derde in de maak.’

Crusio zucht en klopt de betonnen schouder.

‘En wat zegt u, Collega Kleibeuker?’

Ik mag zijn leesbril lenen.

...

Ik keur het linkeroog.

Ik mag de tong bekijken.

‘Wanneer ik hier prik, voelt u dat?’

En dit?

Zelfs dit!?

Uw vrouw, wanneer is ze uitgerekend?’

‘Het wordt een lentekindje,’

piept de reus, de handen op zijn flank.

‘Sterkte ermee,’ zeg ik.

Ikzegikzegikzeg:

‘Zorg dat u mooie foto’s achterlaat.

En schrijf een brief in kindertaal waarin u zegt

hoeveel u van hen hield.’

...

En nu gaan we naar buiten, waar de vogeltjes fluiten.

...

tweede telefoontje

nicolien

...

Telefoon!

...

‘Met mij,’ zegt ze.

‘Met mij!’

...

Drie punt vijftig miljard vrouwen op deze aardkloot
en toch zegt ze: met mij.

...

‘Dag jij,’ zeg ik en ik laat de stilte suizen.

‘Ik weet niet,’ zegt ze, ‘het voelde zo vreemd om niet te bellen.

Je verdient het natuurlijk niet,

maar misschien is het goed dat iemand je in de gaten houdt.’

...

Ik laat de stilte ruisen.

...

‘Ga je nog iets zeggen, Thomas, want anders hang ik op.’

...

‘Wat wil je dat ik zeg?’ zeg ik.

...

‘Weet ik veel. Vertel me dat je leeft.’

...

‘Even kijken... Ja, ik leef.’

...

Ze zucht. Ze kucht. Ik vraag haar of ze huilt.

...

‘Huilen? Dat doe ik in mijn eigen tijd.

Maak je maar geen illusies.

Nee, Thommetje, geen tranen voor jou, vandaag.

Ik weet wat ik wil weten:

je bent niet dood, niet eens halfdood.

Weer eens te slap om je te verliezen in je eenzaam avontuur.

Zit ik me hier zorgen om te maken, om een vent die ergens alleen zit te mokken.

Ik bel niet meer. Je zoekt het maar uit.

Vanavond word ik een Engeltje en daar heb ik niemand bij nodig.

Ik hoor het wel of ik je ooit moet komen redden.

Dag Thomas.’

...

TuutTuutTuut...

...

moeder en kind

...

Had ik nog moeten schreeuwen: 'Hoe hoe hoe is het nu met de moeder van de buik!'

'Hoe met het kindje in de moeder van de buik?'

...

Ik ben niet zo van het schreeuwen,
ben ik bang.

...

brabantsche odyssee

...

De aarde is hier plat als ver voor Ptolemaeus.

Dus plankgas langs sloot en plas.

En rogge en vlas.

De Lexus heeft heden geen lucht in zijn bandjes
maar een tyfoon!

Een cycloon!

RijeRijeRije in mijn karretje.

Van caféetje naar stamineetje

Van teerkamer naar barretje.

...

Muziek! Crusio, waar wonen jouw cd's?

...

Dit handschoenenkastje is geen handschoenenkastje
maar een ware pillentoverdoos.

Hocus Pocus Diazepam.

De hele Ritalin, Rohypnol-rataplan.

Pillen, ampullen, en poeders, dragees.

Voor een weeshuis en hun moeders.

'Prostaat!'

One for the road.

En one for the berm.

One voor de stoep.

En one for the geluidsscherm.

For the wall of sound.

For the sound and the fury.

En I'll drive myself to curry and smurrie.

...

Zo glijden de uren, de tijden voorbij.

Pinnen, drinken, en opnieuw beginnen.

...

Van de Kruike misbruikers

naar de Poelepetoane.

Van Ganzetrekkerstad

naar Kotsenburg.

Van Goudpuuperland

naar Spreeuwendurp.

Via de N-weg door

naar de Knolleroapers.

Halverwege nog even

Koejflatserdam aangedaan.

Ut Potteklutserrijk, Bultensputtersradeel,

Broekhoesterveen, Winterpeensterwolde,

Knotskloppersrade,

Aarsemade.

...

de achtervolging

...

Tèèt Tuuu Tèèt Tuu...

‘Godnondedjuu,’ spuugt Crusio

tegen zijn achteruitkijkspiegel,

‘daar zullewe, verdulleme de Veldwachter hebben.’

En, inderdation, een blik achterom

leert ons dat we ons op de hielen gezeten weten door de Pliesie

in zijn speelgoedautootje.

Voorzeker gealarmeerd door zekere KNO-arts,

stroopt die nu gans het Zuiden af op jacht naar

een Lexus met een bak met plaggen.

...

‘Bedenk een list,’ slist Crusio

en hikkerdeslikt voor de schrik een halve liter

Johnny Walker weg.

En krijg ik me daar in enen, als bij toverslag,

als door de Engelen zelf ingegeven, een schitterend idee.

Ikzeg ikzeg ikzeg: ‘Okay,’ zeg ik, ‘dit is het plan:

zo hard mogelijk rijden als je maar kan, man.’

...

Dus Van der Crusio trapt hem om zijn staart

en draait in volle vaart de ventweg op.

Hij vraagt nog:

‘Hoezo noemen ze een ventweg eigenlijk een ventweg?’

En ik, heel scherp, roep dat ik het weet: 'Omdat het zo heet.'
Goed, wij de ventweg op.
De grasrollen, achter ons,
stuiteren op en op en op.
...
De Sjampetter achter ons aan.
Sirenes als huilende koeien.
(U bevindt zich op een woonerf. U rijdt I30. Mag dat?)
Crusio mag dat.
...
(U nadert een T-splitsing. U gaat toch rechtdoor. Mag dat?)
Crusio mag dat.
Dwars door de roodwitte planken...
Dwars door het plantsoen...
het gemeentegroen...
de stoppelvelden in.
...
Modder en klei spuiten weg onder de winterbandjes.
Zo spurten wij de kale akker over.
'Zijn we ze kwijt?' hijgt Crusio, tong half uit de bakkes,
om zich volwaardig te kunnen concentreren.
Ik tureluur in de verwarmde buitenspiegel
en ik zie... even... niets.
Geen VW.
Geen koplampen.
Niks.
'En?' brult Crusio.

‘Ik zie niks, dus dan zeg ik niks,’

blaf ik terug.

‘Dus bennen we ze kwijt?’ gilt hij

met een accent dat nergens op slaat

maar dat gek genoeg, goed past

bij een moment als dit.

‘We bennen ze hartstikke kwijt,’

doe ik mijn duit in het zakje.

...

Maar nauwelijks heb ik de kaken gesloten,

of een hels (of hemels?) licht

verblindt Crusio de schotelgrote ogen.

Groot licht dat hem, gespiegeld, alle zicht ontnemt.

Hij slaat zijn arm voor zijn facie

als was hij Nosferatu zelf.

Maar dat weerhoudt hem er niet van

opnieuw plankgas te geven.

Grommend, grauwend raast de Lexus

van zijn plek. In splitseconde van nul

naar tweehonderdtien. Wie niet weg is,

is gezien. Diagonaal dit lapland over.

De gendarmes stuiten in ons spoor.

En door en door maar weer, meneer.

Ik bid Crusio dat hij zijn mouw weer

voor zijn smoel weghaalt.

Met links stuur ik wat bij.

‘Hallo, Crusio, met Mij!’

Kijken! Kijken waar je rijdt.'

...

Versplintert hij achtereenvolgens tussenbei:
een hek, een hondenhok, twee kisten rotte uien
om dan een karrenspoor te kiezen dat grillig meandert
tussen beemd en wei.

Struiken en stronken geselen bodem en flanken
van deze hogere middenklasser.

Crusio moet wennen aan de gouden vlekken voor zijn ogen.

'Je moet me geloven, het is net of ik
geen diepte meer kan zien,' sist hij.

De neus tegen de ruit. Hij spuit
een forse verse dosis ruitenwisservloeistof
en snuift en snuift. En ik zweer, het werkt.

...

Hier is de nacht gitzwart. De maan is
nauwelijks meer nu dan een nagel.

De Goden prikten hier en daar
een ieniemienemuizenkijkgat in het gewelf.

'Zo heb ik het graag,' broemt hij dan tot zichzelf,
'onbewolkt, dunbevolkt en nergens een diender.'

Hij laat de airco zwijgen. Klopt op het dashboard
als op de hals van een braaf dier.

...

En vraag niet hoe het kan,
maar achter, voor,
stuurboord, bakboord,

nergens meer een teken van smeris of juut.

Geen draailichten meer, geen Tèèt Tuut.

...

En voor het eerst in lange lange tijd is het stil.

Ik ga er eens goed voor zitten.

Hier begint de eeuwigheid.

Hier stopt mijn Bréguet vaneiges met tikken.

Nooit zal ik nog jonger worden.

Nooit word ik ooit ouder.

Dit is het.

Dit ben ik.

Bladstilte.

Zoele stilte.

Zielsvakantie.

...

kaboem

...

Klabam! Vlam! Klatsboem.

O! O! Onomatopee! Hatsikidee.

Kanteldekantel

van de dijk, holderdebolder

in de modder, naar de ratsmodee.

Met een rotklap ramt de Lexus

een kapitale buxushaag. Next!

Airbag: kaboem! Vol op de Plexus Solaris.

Links van mij, voor de kijker rechts,

een kreunende, krakende Crusio.

Rechts van hem, links voor u,

lig ik, voorover in die uitgelubberde witte ballon.

...

Kruip ik hijgend door het glas

over de motorkap naar buiten,

val ik languit tussen de graszoden naast

de gekantelde laadbak.

'Waar zijn mijn operatieklompjes?

Waar is mijn jas?

Maar bovenal: mijn Gall & Galltas!'

...

Nu klautert ook Crusio het maanlicht in.

Alles zit er nog aan. En bijna alles doet het nog.

...

Kijkt hij met rode ogen door me heen.

‘Weet je wat het is met jou?’

‘Nee, Crusio, ik weet het niet.

Maar spreek slechts één woord en ik zal gezond worden.’

Want jij hebt voldoende gezopen om de geesten van deze nacht te horen lispelen.

Jij bent kachel zat om in tongen te spreken.

Dus: spreek, Crusio, spreek.

Ik smeek je: spreek

Wat is het in Godsnaam met mij?

...

En Crusio, zie hem tollen:

blauw, lavelendig, toeteloeretoeter,

rolt met zijn ogen, schudt met zijn purperen kop

tot het vel van al zijn kinnen klappert

als bij een ontsnapte kerstkalkoen.

Hij draait de handpalmen naar de sterren,

opent de harige snavel

en kakelt, orakelt wat hij

van gene zijde ingefluisterd krijgt.

Hij hijgt:

...

slaap

...

‘Moet even liggen,’ is wat hij hijgt,

‘even een schoonheidsslaapje.’

Hij wankelt naar de achterbak en vist een plaid tevoorschijn.

Slaat deze om zich heen. Dan nestelt hij zich

tegen een boom die zich gewillig over hem ontfermt.

...

En ik mag hier ter plekke sterven,

als hij niet subiet wegzakt

in een diepe, genezende slaap.

...

twee opties

...

Hiero wachten tot hij ontwaakt.

Hiero niet wachten tot hij ontwaakt.

...

dus

...

Dus hengel ik mijn jas van de achterbank.

Dus zwem ik mezelf de mouwen in.

Dus commandeer ik mijn schoeisel: hier!

En jij ook: hier!

...

Dus trek ik de plaid wat verder over Crusio zijn oren.

(Wat snurkt hij lief! Wat zijn zijn wangen zacht!

Kijk hoe hij een heel klein beetje lacht in zijn slaap!)

En vader is alweer in de benen.

...

Waarnaartoe?

Weet ik veel: weg van hier.

Ver weg van deze fluitende stilte.

...

en nu?

...

Waarnaartoe, Kleibeuker?

Naar waar het BoemBoemBoem doet,
BoemBoemBoem.

In het dichtstbijzijnde dorp.

Nog even en ik kan de naam al lezen...

Naar De Bonte Wolf.

...

de bonte wolf

...

BoemBoemBoem...

BoemBoemBoem...

Piraten en clowns

en prinsessen.

Kojbojs, astronauten,

behaarde stewardessen.

Heksen, The Joker,

de duivel met een meter bier.

En een hoedje van papier.

En een trommel. En een fluit.

Ik heb twee koeien staan op zolder.

En mijn tanden vallen uit.

Hop Marjetje. Hop Marjetje,

wou je nog een vleeskroketje?

Dan hebben we de poppen aan de horlepiep.

En slapen met de dochter van de scharensliiep.

En weet je wel wat ik zou willen wezen?

Een kind dat niet kan schrijven of kan lezen.

Kom bij mij, onder d'n errem.

Kom, dans met mij je zolen werrem.

O, lieve mensen wat een spijt!

Ik ben mijn flessenlikker kwijt.

Ik heb hem gister nog gezien.

Daar in de la bij tante Mien.
Ik heb hem gister nog gehad.
Al voor de vla van ome Grad.
En ik heb Chinees gegeten.
En mijn bek staat in de fik.
Kreeg de rest mee in een bakje
en die smeer ik op m'n... hoofd.
O, o, o, wat ben je lelijk.
O, o, o, wat ben je dik.
O, o, o, doe mij een biertje.
Bier, bier, biertje voor de schrik.
1, 2, 3, 4.
Kus me nog een keer.
5, 6, 7.
Doe het maar, meneer.
1, 2, 3, 4.
Kus me nog een keer.
5, 6, 7.
Want ik heb nog niks gedronken,
en ik heb geen centen meer.
...

vette dinsdag

...

Een manshoog varken en een verpleegstertje
in glimmend sneeuw wit latex.

Samen hebben ze vier benen
maar nog vallen ze om
en om en om.

Het is half dansen, half overleven wat ze doen.

Dit varken, deze vrouw.

...

Dit is geen kussen meer,
dit heeft meer met eten te maken.

Heeft meer met ontstoppen van doen,
dan met liefde.

Zijn kaak gaat tekeer als een gehaktmolen,
zij kokt en klokt en probeert zijn tong af te slikken.

Hij graait met zijn hoeven in haar haar.

Zij wrijft zijn zestien tepels warm.

En ik sta daar bij.

Vlakbij.

...

En ze zien me niet.

Maar toch...

Toch bestaan ze door mij.

Voor mij.

...

Gnuivend duikt zijn neus in haar décolleté.

Daar verdwijnt een hand onder een wit rokje.

Daar kruipt haar hand tussen het klittenband op zijn roze buik.

Tot aan haar oksel verdwijnt de zuster nu
in zijn varkenspens.

...

En even, heel even maar,

maar lang genoeg,

is het Crusio, daar in dat roze pak,

die hapt en hapt in de witte latex delen

van... ik kan het niet goed zien...

van... Sofie?

Mijn... Sofie!

Mijn God, wat lijkt ze op haar moeder.

...

Nee, nee en nog eens nee.

Ik sla mijn brein bij zinnen.

Ik beuk met mijn vuisten tegen mijn slapen.

Tot zij daar mijn dochter niet meer is.

Tot dat daar weer twee onbekenden zijn.

...

Ondertussen maalt deze kus maar door

en door en door.

Nee.

Ineens komt het me allemaal zo helder voor...

Dit is geen lompe onbehouwen kus,
daarvoor is hij te intens.
Ja, het gaat er hard en grof aan toe,
maar ik mag niet ontkennen
dat het met aandacht en overgave gebeurt.
Bedoel ik daarmee: liefdevol?
Nee, niet: liefdevol.
Bedoel ik daarmee: wellustig?
Nee, dat is juist het opmerkelijke.
Bedoel ik dan misschien: hongerig,
in de zin van: gretig?
Neeneenee, ik wil alleen maar zeggen:
deze kus is zo...
...
Zo levend.
...
En net als ik denk:
deze kus houdt nooit meer op...
Dan zie ik dat deze verpleegster,
een sigaret heeft...
Tussen wijs- en middelvinger...
En de rook kringelt rustig om haar hand,
haar pols, haar mouw...
Draait trage mist om haar en haar varken...
En de askegel groeit en groeit...
...
En ik ben de enige die weet...

Deze kus
heeft nog maar een halve centimeter
voor zich.

...

Een halve centimeter tot de dood.

...

god

...

En wie beweert dat er geen Voorzienigheid bestaat,
en dat er niet veel meer wezen zou
tussen de hemel daar
en de aarde hier onder mijn zolen,
die daag ik uit om te verklaren
hoe het dan kan...
dat er...
wanneer ik bij De Bonte Wolf naar buiten val
nog geen vijftig passen verderop
een invalidescooter onder een karrenpoort gereed staat,
met de sleuteltjes al in het contact.

...

Wie?

...

scooter

...

Mijn voorwiel volgt de strepen op het Zoab.

Crusio is nu nog maar een stipje ginds, achter mij.

Minder dan een stipje nu.

Crusio is geschiedenis.

Hier is een man op weg naar morgenland.

...

En ik dank Hem met zijn honderd namen.

...

De totaalinstallateur.

De grote klokkenmaker.

De allesweter.

De alleseter.

De grote appelboer.

De groothandelaar.

De schroothandelaar.

Vader van alle angst.

Architect van onze vrees.

De vrouw met de baard.

Grootgrutter.

Alfapapa.

De man van het eerste woord op de achterste tong.

...

Hem zeg ik dank.

Voor de sterren aan het zwerk.
Voor de vakantie van mijn werk.
Gezegend Zijn Zoon die voor ons viel.
En gezegend ook Zijn Scootmobiel.

...

VroemVroem...

Waarnaartoe?

...

Naar 't Academisch.

Daarnaartoe.

En snel!

...

Ik heb nog een halve centimeter.

...

't academisch

...

Parkeer ik mijn elektrische ros
tussen de rodondenderons achter de fietsenkelder.
Sluip ik, kraag over mijn hoofd, richting de nachtportier.
Kruip ik op handen en klompjes voor de balie langs
om hijgend als een molenpaard
het trappenhuis te bedwingen.

...

Duik ik nu en dan weg
voor een mompelende nachtzuster
of voor een zuchtende broeder.

...

Schiet ik in de linnenkamer
een witte jas aan, en klem ik
een stapel A4tjes onder de armen.
Trek mijn hoger opgeleide gezicht.

...

Volg ik route 9.
Naar de I.C.

...

i.c.

...

Ben ik bij de I.C.

Ik weet het zeker.

Want ik zie mezelf daar staan.

En ik zie mezelf kijken.

Naar het silhouet in het bed.

Naar de slangen, de kabels, de zakjes

aan de ijzeren verpleegster.

En de warme gele zak onder het bed.

De hyacinten.

De abrikozen.

Het doosje Merci.

Merci.

...

En ik heb kennelijk verstand

van al die biebjes en bliepjes...

en tuuttuuttuut...

en tikketikketikke...

en blobblobblob...

...

Kijk, ik zie het blauwe olifantje staan.

Ik pak het met twee handen op,

we kijken elkaar lang aan.

Op zijn bolle buikje:

'Hurray, It's a Boy!'

...

Kennelijk komt het uiteindelijk allemaal goed.

Daar heeft men ondergetekende niet bij nodig.

...

nicolien missen

...

Nicolien mist me. Ik voel het.

Echt, mensen, ik voel het.

Ik voel het aan mijn gsm.

Ik weet niet wat dat is:

maar steeds als zij mij belt,

mijn vrouw, mijn altijd en eeuwige vrouw,

dan voel ik het. 'Trrr Trrr. Trrr. Trrrrr...'

Noem het... telepathie, noem het telemagie, noem het teletirannie.

Nee, serieus nu. Zere neus:

zij is een vrouw uit duizenden.

En nog eens duizenden.

En nog eens zes miljard.

Zij helpt me overeind

wanneer dat me alleen niet lukt

en als het nodig is roept ze:

'Zit.'

En ze is mooi.

Ze is al een half mensenleven mooi.

De belangrijkste helft was ze mooi.

Ik heb albums vol bewijzen:

Nicolien aan het strand.

Nicolien in het buitenland.

Nicolien voor een struik.

Nicolien ronde buik.

Nicolien aan het zogen.

Nicolien voorovergebogen

bij Sofie.

Twee dezelfde bruine smoeltjes,

lachen naar de papa,

daar ergens ver achter het fototoestel.

Ergens heel ver achter het fototoestel.

...

out

...

Flits!

...

Vette Dinsdag ging in première op 29 september 2013 bij Bellevue
Lunchttheater, Amsterdam

Spel: Kees Hulst

Vergezeld door: Marieke Dermul en Barnaby Savage

Regie: Rob Ligthert

Scenografie: Edwin Kolpa

Kostuums: Sacha Zwiers

Techniek: Sjef van der Ven

Zakelijke organisatie: Theaterzaken Via Rudolphi

www.viarudolphi.nl

Met dank aan Martine Manten en de Mimeopleiding Amsterdam

Vette Dinsdag kwam mede tot stand dankzij bijdragen van het Fonds
Podiumkunsten, het Amsterdams Fonds voor de Kunsten en de Gravin van
Bylandt Stichting

Peer Wittenbols (Bergen op Zoom, 1965) is freelance-schrijver. Tot eind 2008 was hij als huisschrijver verbonden aan Toneelgroep Oostpool onder artistiek leiderschap van Rob Ligthert. Wittenbols schreef zo'n veertig toneelstukken, twee dichtbundels en een verhalenbundel. Hij won daar zeer grote en zeer kleine prijzen mee. Ook was hij als columnist werkzaam voor De Theatermaker, Dagblad De Limburger en De Volkskrant. Hij schrijft o.a. voor Het Zuidelijk Toneel, de Toneelmakerij en de Rotterdam Connectie. Zijn werk wordt gespeeld in onder meer Vlaanderen, Duitsland, Rusland en Spanje. *Vette Dinsdag* is de vierde van de reeks voorstellingen die wordt gemaakt onder naam Wittenbols Schrijft, Ligthert Regisseert.

www.wittenbolsschrijftligthertregisseert.nl

Toneelwerk

Vette Dinsdag – 2013

Schiettent Rosa – 2013

Honingjagers – 2013

Honger naar jou – 2013

SS De Liefde – 2012

Hemelvuur – 2012

*Vertellingen van 1001 nacht** – 2012

Huisgoden – 2012

Het uur van het konijn – 2011

*Waakhondje** – 2010 – genomineerd voor de Taalunie Toneelschrijfprijs 2011;
winnaar Zilveren Krekel Seizoen 2010-2011, ‘beste individuele prestatie’

Hark & Sleg – 2010

Amora – 2010

Voor Colette – 2010

Het misverstandt – 2008

De broekneus – 2008

Het eigen bloed – 2008

*Op de Ziel** – 2007

Alptraum – 2007

Het vierde rijk – 2007 – genomineerd voor de Taalunie Toneelschrijfprijs 2007;
geselecteerd voor Het Theaterfestival 2006-2007

Niemandsverdriet – 2006 – genomineerd voor de Taalunie Toneelschrijfprijs
2006

De bamboesnijder – 2005

De nimfen – 2005

Goedbloed – 2004

Het behouden huysch – 2004 – 7e Nederlands-Duitse kinder- en
jeugdtoneschrijversprijs Kaas & Kappes

Zullen we het liefde noemen – 2003

Eerste bloei – 2003

Atalanta – 2003 – 6e Nederlands-Duitse kinder- en
jeugdtoneschrijversprijs Kaas & Kappes

Het zouthuis – 2002

Dubbeldooier – 2002

Tosca – 2001

Eierdans – 2001

Oude honger – 2001

De kersenbijter – 2000

Erfdragers – 1999

Tweeduister – 1999

Ochtendkroniek – 1998

Noordeloos – 1997 aanmoedigingsprijs voor toneel- literatuur van het
Amsterdams Fonds voor de Kunst; Van der Viesprijs 1997; geselecteerd voor
het Nederlands Theaterfestival en Het Theaterfestival

April (1864-1889) – 1997 – Taalunie Toneelschrijfprijs 1998

Smegma – 1996 genomineerd N.P.S.-cultuurprijs

Zog – 1996

Doodrijp – 1995 *Zeestuk* – 1994

Desmet/het vege lijf – 1993

*Deze teksten verschenen eerder in de reeks van De Nieuwe
Toneelbibliotheek (# 60, #94 en #109)